În țara ta dușmanul te poate omorî, învinge însă — niciodată

Eu susțin efectuarea unui referendum la unirea (sau neunirea) Basarabiei cu România. Cu o singură condiție: mai întîi să se facă Unirea, adică să îndreptăm răul făcut în 1940, apoi, după un an—doi, să facem un plebiscit de unire cu Rusia, între timp însă — cu ajutorul presei, televiziunii, opiniei publice — populația Basarabiei să afle despre toate crimele care s-au comis de la 28 iunie 1940, cînd a intrat Armata Roșie fără de nici un referendum în Basarabia, și pînă azi. Timp de un an — doi să vorbim fără retușări, să se spună tot adevărul despre criminalii cu care unii vor să facă o casă comună, despre toate atrocitățile staliniste în Basarabia: deportările din 1941, 1949 și 1952, foametea din 1946—1947, batjocura la adresa intelectualității din perioada 1940—1989, umilința la care au fost supuși în aceeași perioadă românii basarabeni etc.

Să vorbim nu atît despre suferințele fizice, sau nu atît despre ele, cît despre cele morale, mult mai grave și din care nu ne putem încă reveni.

Nu știu dacă atunci mielul va mai dori să locuiască în același țarc cu lupul, cum nu cred că jertfa va mai dori să facă «republică», cu călăul.

În 1812 și în 1940 strămoșii noștri nu prea țin minte să fi făcut vreun referendum, i-a întrebat oare atunci cineva dacă vor să locuiască în țara lor ori li-i dor de cu totul și cu totul altă țară?!

În aceste clipe tranșeele polițiștilor noștri din Transnistria sînt pline cu foi volante în care se zice: «Cereți referendum referitor la unire și războiul va lua sfîrșit».

Să nu ne facem iluzii: putem organiza o mie de referendumuri dar Elțin—Rutkoi—Smirnov nu se vor dezice de intențiile lor imperialiste, iar explicația stării de lucruri de acolo e mai mult decît banală: dintotdeauna această țară asiatică — Rusia — a tins să ajungă la Constantinopol sau măcar în Europa. Un țăran mi-a spus zilele acestea: «Rușii au avut noroc de nemți, că i-au trezit la 22 iunie 1941, la ora 4 dimineața. Și în felul acesta au ajuns și ei în Europa. De altfel ar mai fi dormit și azi în «zemlencile» lor siberiene».

În ultimii ani rușii au fost nevoiți să se retragă din țările Europei de Răsărit.

Iar odată declarate independența Ucrainei și a Moldovei — s-au pomenit împinși către Asia cu încă alte cîteva mii de kilometri. Lucru cu care ei nu vor să se împace nicidecum.

Punînd mîna pe această palmă de pămînt moldovenesc — ei vor putea ține în șah, cu rachetele lor, nu doar Moldova, eventual România, și Ucraina, ci și întreaga Europă.

Acum Smirnov și acoliții vor să ne alunge doar dincoace de Nistru.

Dar dacă cedăm Transnistria — ei se vor muta dincoace de Nistru, ca să ne alunge dincolo de Prut.

Iată care e adevăratul pericol.

Luna trecută am vizitat Germania și Franța, și la ministerele de externe ale acestor țări am fost întrebat: «De ce vreți să-i alungați pe ruși din Moldova?!». Iată cum prezintă «adevărul» despre ceea ce se întîmplă în Transnistria canalele diplomatice rusești: că poliția moldovenească vrea să-i alunge pe ruși de pe vetrele lor milenare, iar ei nu fac altceva decît să se apere!

Acolo, cazacii și gardiștii negri ucid ca să ucidă. În curînd se vor coace cireșele, apoi vișinele, merele și strugurii. Toată Rusia, bănuiesc, își va lua concediu, ca timp de o lună să vină în Transnistria: să mai guste din fructele și poamele noastre, iar cu ocazia asta să mai și împuște nițel.

Ne-am născut cu cătușele pe mîini, și cîte cineva mai cearcă să ne convingă că ele, cătușele, ne vin ca o prelungire a brațelor, că anume ele ne toarnă sînge în vine și ne ajută să fim oameni, că am fi mai frumoși anume așa cu aceste podoabe.

Temnița cu care te-ai obișnuit într-atît, încît ți se pare că te simți bine numai în ea, e mai periculoasă ca moartea însăși.

Cine uită umilința de a fi rob nu merită să fie liber.

E altceva să-ți ierți călăul, dar e cu totul altceva să-i justifici acțiunile.

Iar un referendum în privința rămînerii în U.R.S.S. — care există, ar fi echivalent cu un al doilea pact Ribbentrop—Molotov.

Printr-un eventual referendum la acest subiect se urmărește un singur scop: să se obțină prietenia dușmanului și dușmănia prietenului.

Cum ne vom mai putea uita de azi încolo în ochii copiilor noștri sau — după ce vom pleca în lumea celor drepți — în ochii strămoșilor noștri? Că am votat ca să nu mai fim cu ei: cu Ștefan cel Mare, cu Mihai Eminescu, cu Mihai Viteazul, cu Ion Creangă. Nu ne vom acoperi oare de rușine și ocară îngenunchind la mormintele voievozilor noștri de la Putna și Rădăuți, pe care i-am trăda și de care ne-am dezice, în numele unei păci iluzorii?!

Cine luptă are șansa de a fi învins, dar, spre deosebire de cel care părăsește cîmpul de bătălie, el mai are o șansă: aceea de a învinge.

Eu mai cred în această șansă, fiindcă Dreptatea și Adevărul sînt de partea noastră... Acestea sînt armele noastre. Mai tari ca rachetele «Alazan» și armamentul sofisticat cu care Moscova i-a înarmat pe separatiști.

În țara ta, dușmanul te poate omorî, învinge însă — niciodată!

Om bun nu e acel care uită răul, ci acel care iartă. Or, nouă ni se cere să uităm. Să uităm crimele săvîrșite contra noastră. Să susținem că cel care ne-a fost călău ieri, ne este astăzi «tovarăș și frate».

Nu avem deocamdată nici legea despre referendum aprobată de parlament, dar se mai știe că nici o lege internațională nu îngăduie a se efectua vreun referendum pe un teritoriu ocupat: cu pistolul pus în ceafă omul poate fi puțin stingher cu sine, mai puțin de acord cu propria părere.

Robii vor fi supuși unui plebiscit prin care să respingă libertatea. Țăranii noștri vor face și ei un referendum prin care să afirme că nu vor pămînt. Preoții români — ca să rămînă mai departe preoți ruși, cu o biserică ce nu e decît o filială a bisericii Moscovei.

Românii vor fi supuși și ei unui referendum că nu sînt români, ci cu totul altceva, și că vor unire cu toate țările lumii, afară de România.

Nimic nu mai miră pe nimeni aici, la porțile Orientului, unde totul e posibil.

Pe cînd un referendum cu următorul conținut: «Te consideri fiul (sau fiica) părinților tăi, ori ți-ai dori alți părinți mai frumoși, mai buni, mai darnici»?!

Și aici mă apucă o tristețe egală cu ideea unui plebiscit în subiectul dacă ne meritățm libertatea sau nu ne-o meritățm deloc.

Nicolae DABIJA.

P.S. Aș vrea să-i rog pe cititorii mei gen ieșeană Mariana Codruț, obișnuiți să citeze doar jumătățile de frază (ca în revista «Contrapunct»), scriitoarea «Opinia studențească»: «Mie mi-ar fi frică să locuiesc în România, atîta timp cît Basarabia este înstrăinată de Țară», fiind reprodusă numai pînă la prima virgulă; sau din «Literatura și arta»: «Salvarea noastră e semnarea Tratatului Unional. Dar nu cu U.R.S.S. Ci cu România. O dată pentru totdeauna», de unde le convine doar începutul frazei sau (tot din «L.A.»): «N-avem nevoie de libertate. De-o astfel de libertate», iarăși doar începutul; zic rog acești cititori ai mei să citească sau să citeze și propoziția a doua din acest articol. Care cearcă și ea să afirme ceva...

(«Literatura și arta» nr. 21 a. c.).